

det vil sige, inden man når igennem med et projekt, som kører i en vis årrække, eller en institution, der arbejder, kan være sket udskiftninger på medarbejdersiden.

Der er altså nogle strukturelle daglige problemer, som vi er nødt til at forholde os til, og som generalsekretæren arbejder med, og som selvfølgelig også på et tidspunkt vil blive drøftet med parlamentarikerne i Nordisk Råd, når sagen er klar til det.

Men det handler jo også om, hvordan samarbejdsministrene prioriterer deres indsats, og dér vil jeg godt også tage den meget åbne tone, som nogle af ordførerne har lagt for dagen i dag, og sige, at der godt kan forekomme situationer, hvor der arbejdes kraftigt fra politisk side, og det kan også være fra en ministers side, for at få en ting igennem, som i virkeligheden har mere symbolsk karakter end måske reelt indhold.

Jeg vil tage et eksempel, som ikke er blevet til noget: Der er et ønske fra visse medlemslandenes side om at skabe et informationskontor i Bruxelles. Jeg har kæmpet inderligt imod, fordi jeg mener, det er en forkert måde at bruge ressourcerne på, fordi vi har nordiske repræsentationer i Bruxelles, som kan samarbejde, og fordi vi har fået sat en samarbejdsprocedure i gang i det regi. En investering i et informationskontor med medarbejdere ville give en overlappning på utrolig mange områder og i virkeligheden ikke fungere tilfredsstillende.

Det er et eksempel på, at det for samarbejdsministrene og for regeringerne stadig væk er en udfordring at finde svar på de problemer og løse de opgaver, vi gerne ønsker løst. Vi ønsker, at vi kan få EU-spørgsmål og -temaer ind i den nordiske debat, men på den mest praktiske og ressourcemejsigt mest effektive måde. Det går nogle gang ud over det, der kan være symbolagtigt, og den slags diskussioner mener jeg bare vi skal være parat til at tage. Det er det, der er meningen med den lille passus i redegørelsen.

Så til hr. Knud Enggaard, som jeg har svaret på en del af spørgsmålene med det, jeg har sagt nu. Men jeg vil også sige, at jeg tror, det er en god idé, hvis vi kan have større reserver på budgettet. Der er nok meget psykologi i, at vi ikke bare overholder budgetproceduren, men når vi nu har diskuteret så mange gange, hvordan vi hver især får indflydelse og får tingene til at hænge sammen – at der også er mulighed for at reagere og agere i løbet af et år.

Det vil jeg tage med. Det har jo i øvrigt tidligere været den modsatte opfattelse, der har

været gældende, nemlig at reserverne skal være så små som overhovedet muligt, fordi budgettet skal bruges fuldt ud. Men hvis vi kunne trække på den fælles idé, skal jeg meget gerne gå med i det.

Til hr. Kent Kirk: Ingen tvivl om, at spørgstimen med hr. Kent Kirks spørgsmål om Jyske Lov har givet resultat. Mange forskellige hændelser og hoveder har jo bidraget, men det er et utrolig ømfindeligt og også internationalt et meget principielt og vanskeligt spørgsmål. Jeg vil ikke afvise, at man måske skal have store ambitioner, men vi kan ikke gøre underværker på det område i løbet af et halvt år. Jeg bidrager gerne, men det er meget, meget vanskeligt, det er meget principielt, og der er stor og dyb uenighed i museumsverdenen om, hvordan man håndterer den slags problemer. Derfor synes jeg, det dog er et vigtigt skridt, at vi nu kan låne tingene af hinanden.

Til fru Anni Svanholt, som forholder sig ret kritisk til det nordiske samarbejde og refererer til miljøproblemerne i nærområdet: Kolahalvøen, Barentshavet osv.

Se, det er lidt ærgerligt, at tingene bliver fremstillet på den måde, som de blev fremstillet af fru Anni Svanholt, for der gøres i virkeligheden et utrolig stort arbejde og gives også økonomiske midler til at løse nogle af de problemer, fru Anni Svanholm nævnte i sit indlæg. Det fremgår også bare antydningssvis på side 37 i den planlægning kaldet C 2, der er lagt frem i Nordisk Råds regi, men folk, der arbejder med det her, ved udmærket, at der er sat rimelig store midler af til at løse nogle af disse problemer.

Det får mig også til at svare fru Annette Just i denne sammenhæng. Se, der er jo opgaver, som ikke ville blive løst, hvis det nordiske samarbejde ikke var der, eller så ville de måske blive løst på en mindre koordineret måde.

Nordisk Investeringsbank har hr. Ole Stavard allerede nævnt. Der er givet statsgaranti for 750 mio. kr. til miljøforbedringer af nærområdet, og det er etableret i Nordisk Investeringsbanks regi. Det er til fru Anni Svanholts indlæg, jeg nævner det, for jeg ved godt, at fru Annette Just ved det. Baltisk investeringsprogram er et andet eksempel, hvor vi jo endda har fået Østbanken til at bidrage med krone til krone. På utallige områder fungerer det nordiske samarbejde, EU-samarbejdet og det nationale-bilaterale samarbejde med nærområdet altså.

Det, der er kunsten, er at få koordineret disse ting, så vi igen bruger ressourcerne mest hen-